

сутринѣта да ги прѣхрани, за голѣмо негово очудване, видѣлъ, че единиятъ волъ не си ялъ ни ярмата, ни плѣвата. Врѣща се той замисленъ бързо-бързо въ кѣщи.

— Защо си се умислилъ? Да не ти се е нѣщо полошило, или ти сѣ потънали гимииѣтъ? подзела шеговито бабичката му.

— Замислихъ се, защото е за мислене: единиятъ волъ не си ялъ ни ярмата, ни плѣвата. Трѣбва да е боленъ. Нѣма съ какво да се оре, пѣкъ има още сума за оране. Праздно да се стои не бива: день година храни, дѣто се вика. Всички бързатъ да оратъ, та нѣма и отъ кого да се вземе на помощъ нѣкой волъ до нѣкой день, до като се поправи нашия.

— Развесели се, развесели се! Какво си седналъ да мислишъ? Хичъ, до като имаме това мѣжко магаре, мислишъ ли му? Вземи та го впрегни съ здравия волъ, турни малко каишъ на вола и бутай да върви!

— Наистина, магарето е яко, пѣкъ и нѣма никаква работа, добавилъ орачѣтъ и веднага го впрегналъ при вола и потеглилъ за нивата.

Прѣзъ цѣлия день магарето ту се затичвало, ту се поврѣщало назадъ, ту падало, ту ставало, ту вдигало главата нагорѣ, ту ритало, ту . . . а остенѣтъ блѣска ли, блѣска — виръ вода станало горкото магаре! Отъ бутоветѣ кърви потекли, а гърба му заприличалъ на дърмонъ!

— Охъ, еднѣжъ да се мрѣкне, еднѣжъ да се мрѣкне, че азъ зная! думало си магарето. Както и да е, миналъ се този день. Като си отишли вечерѣта, магарето капнало отъ умора, едва се за-